Nad 138/200-9

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Marie Součkové a soudů JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce H. B., státní podnik, zastoupeného advokátem Mgr. Jaroslavem Lukešem, Pražského povstání 2057, Benešov, proti žalovanému Okresnímu úřadu Benešov, Masarykovo nám. 1, Benešov za účasti 1) Pozemkového fondu ČR, Praha 1, Těšnov 17, 2) M. S., a 3) H. B., spol. s r. o., o odvolání proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2001, č. j. 44 Ca 94/2001 – 15,

t a k t o :

I. Řízení se zastavuje
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podáním, označeným jako odvolání, domáhá změny usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2001, č. j. 44 Ca 94/2001 – 15 jímž bylo pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno řízení o opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu.

Spis Krajského soudu v Praze s odvoláním byl Vrchnímu soudu v Praze předložen 11. 12. 2001. O odvolání žalobce nebylo do 31. 12. 2002 rozhodnuto, jde tedy o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájené před těmito soudy jako soud prvního stupně.

Rozhodování o opravných prostředcích proti rozhodnutím správních orgánů bylo upraveno v části páté, hlavě třetí občanského soudního řádu účinného do 31. 12. 2002. Podle § 250s o. s. ř. nebyl proti rozhodnutí soudu, s výjimkou věcí důchodového pojištění a důchodového zabezpečení, opravný prostředek přípustný. O takto případně podaném opravném prostředku nebylo navíc možné rozhodnout podle ustanovení části čtvrté o. s. ř. o opravných prostředcích (opět s výjimkou věcí důchodového pojištění a důchodového zabezpečení), neboť použití § 201 a násl., respektive § 236 a násl. o. s. ř. bránilo výslovně ustanovení § 246c o. s. ř., které umožňovalo přiměřené užití toliko ustanovení z části prvé a třetí o. s. ř.

Věcně se v daném případě jedná o rozhodnutí podle § 9 zákona č. 229/1991 Sb. Předmětem řízení byl restituční nárok, který je třeba považovat za věc spadající do práva soukromého, neboť je zde rozhodováno správními orgány o vlastnickém právu k nemovitostem. Právo vlastnictví je zcela nepochybně právem soukromým a soukromé právo vyžaduje vyšší stupeň soudní ochrany, než jaký mu byl poskytován ve správním soudnictví podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2002. Proto nově od 1. 1. 2003 takové věci v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva projednávají a rozhodují obecní soudy podle novelizační části páté občanského soudního řádu.

Proto Nejvyšší správní soud posoudil podání žalobce podle obecných zásad a zkoumal především, zda pro další řízení před soudem jsou splněny podmínky (§ 103 o. s. ř.; § 64 s. ř. s.). Jednou z podmínek, za kterých může soud jednat ve věci, je i funkční příslušnost soudu, tzn. zákonné určení, které stupně soudů budou tutéž věc projednávat po sobě. Ve věcech správního soudnictví podle právní úpravy platné k 31. 12. 2002 však opravné prostředky (kromě již výše uvedené výjimky) zákonem připuštěny nebyly. Proto zde nebyl (ani v současné době není) žádný funkčně příslušný soud, který by mohl o takovém nepřípustném opravném prostředku rozhodnout.

Chybějící funkční příslušnost jakéhokoli soudu k projednání věci přestavuje neodstranitelný nedostatek podmínky řízení. Soud proto řízení podle § 104 odst. 1 o. s. ř. zastavil.

Právo na náhradu nákladů řízení nebylo účastníkům přiznáno, neboť řízení bylo zastaveno (§ 146 odst. 1 písm. c) o. s. ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. 3. 2003

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu